

det Fornødne, men det er i hvert Tilfælde kun en Redaktionsændring, som man vel let kan blive enig om inden 3die Behandling. Jeg tror ogsaa, at Begyndelsen af § 8 bør redigeres paa en anden Maade. Det er jo nemlig ikke alene i det Tilfælde, naar Sparekassens Marsregnskab udviser, eller Sparekassesepektøren opbager en Underbalance, at de i § 8 angivne Forhold indtræde, men Indenrigsministeriet og Sparekassesepektøren kunne ogsaa paa anden Maade faae saadan Underretning f. Ex. derved, at Sparekassesebestyrelsen i Aarets Løb gjør Indberetning om, at Reservefonden er tabt, og at 5 pCt. af Kapitalen er borte, og man kan heller ikke vide, om ikke Sparekassesepektøren ad anden Vej kan komme til Kundskab om, at der virkelig er en Underbalance. i Kassen af den i § 8 nævnte Art. Jeg tror derfor, at det vilde være rigtigere, naar der stod: „Ovis det fremgaar af Sparekassens Marsregnskab, eller paa anden Maade“. Dermed ville alle de Tilfælde, som kunne indtræffe, være medoptagne i Paragrafen. Naar der i Paragrafen staar: „Erkjender Bestyrelsen derimod ikke Underbalancen maa Sparekassesepektøren forelægge Sagen for det i § 6 omhandlede Nævn, der da endelig afgjør, om Sparekassen kan fortsætte“, saa vil jeg gjøre en Bemærkning derved, idet jeg nemlig er gaaet ud fra, at Nævnets Virksomhed, egentlig kun var at affige sin Kjendelse om Kassesens Status, hvorimod selve Dekretet om, hvorvidt Sparekassen skal standse eller tages under Konkursbehandling, er en Dvirghedsbehandling, som maa tilkomme Sparekassesepektøren. Det er ikke noget stort Spørgsmaal; men jeg henstiller det dog til Udvalgets Overveielse, om dette dog ikke turde være det Korrekte. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig med Hensyn til Udvalgets Flertals Forslag.

Der er af et æret Medlem (Scharling) under Nr. 1 stillet et Forslag, med hvilket jeg naturligvis maa sympathisere, da det i en væsentlig Henseende har større Righed med det af Regjeringen fremsatte Forslag end med det, som nu foreligger fra Udvalgets Flertal. Det gaar jo væsentlig ud paa saadanne Bestemmelser af bindende Natur for Sparekassesebestyrelserne under visse Forhold, som Regjeringen havde anset for hensigtsmæssige. Det fremgaar imidlertid allerede af, hvad jeg har sagt, at jeg ikke antager, at der er synderlig Chance for, at den Slags Forslag ville vinde Indgang her i Thinget, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa Forslaget, der jo er forsvaret og maasse vil blive yderligere forsvaret af det ærede Medlem, som har stillet det. Jeg skal i Forbigaaende ikke undlade at bemærke, at det forekommer mig, at de Garantier, det ærede Medlem har opstillet, og som skulde give Udgang til Begunstigelser, ikke ere af særlig betryggende Natur. — Tre ærede

Medlemmer have under Nr. 2 stillet et Endringsforslag, der skulde vindicere for Bankerne baade de nuværende og tilkommende en Ret til at drive Sparekassese forretning, naar de have en Reservefond af mindst 25 pCt. af Institutets samlede Gjældsposter. Det ærede Medlem, som begrundede dette Forslag, og som talte meget varmt for Sagen, ansøgte blandt Andet, at det forekom ham at være en Uret mod Bankerne, naar man paa den ene Side gav Sparekasserne en aldeles uhindret Ret til fri Virksomhed, men begrænsede paa en saa væsentlig Maade Bankernes Ret til det Samme. Han gav en Betegnelse, som jeg optegnede; jeg tror ikke, den er fuldkommen rigtig. Han sagde nemlig: Man viser Humanitet til den ene Side og Inhumanitet til den anden Side. Jeg tror, at det ærede Medlem vil erkjende, at der her hverken er Tale om Humanitet eller Inhumanitet; her er Tale om Forkrifter, som man anser for nyttige til Formaalets Opnaaelse. Jeg skal imidlertid heller ikke lægge videre Vægt paa denne Ytring; jeg anser den kun for at være et Tegn paa den Varme, hvormed det ærede Medlem opfatter denne Sag, og den Varme, hvormed han har tilegnet sig Forestillingen om den Uret, han tror, at der vil vederfares Bankerne. Efter min Opfattelse er det her Hovedsagen, at Bankvirksomheden og Sparekassese virksomheden, som det med stor Tydelighed er udtalt i Kommissionens Betænkning, blive erkjendte for at være af saare forskjellig Natur, idet man nemlig for Bankernes Bedkommende tilstræber et forholdsvis saa stort Udbytte som muligt for Interessenterne, medens man for Sparekassernes Bedkommende tilstræber en forholdsvis stor Sikkerhed for Midlernes Bevarelse. Det er efter min Mening saa forskjelligt Formaal, at det ikke forekommer mig, at de egne sig til at drives under een Forretning. Jeg tror ikke, det vil være et forstandigt Institut, der vil befatte sig med begge disse to Slags Forretninger og hævde, at det kan varetage dem begge med den samme Interesse. Jeg tror, at det vil komme til at gaa ud over den ene eller den anden af dem, og jeg har en Forudsjælselse af, at i denne Konkurrence mellem Sikkerhed og Binding vil Forbøden for det meste komme til at ligge paa Bindings Side, det vil være den, som de paagjældende Bestyrelser ville yde den største Opmærksomhed. Derfor anser jeg det i sig selv for farligt og lidet tilstræbelsesværdigt at blande disse to Ting sammen, og jeg er fuldstændig enig saavel med Sparekassese kommissionen som med Landsthingsudvalget og Flertallets Stilling til Sagen her i, at det er rigtigt at holde denne Adskillelse, og at holde en Udflugt aaben til en yderligere Adskillelse, hvis Forholdene maatte vise, at det skulde være nødvendigt. Naar man nu siger, at man yder Sparekasserne en fuldkommen fri Virksomhed